

hající věřitelce ještě značnou částku dluží, nelze se v tomto řízení obírat, jelikož vyřešení této otázky jest předmětem sporu zahájeného k opoziční žalobě. Neprávem se stěžovatelka dále domnívá, že tu nejsou předpoklady pro povolení odkladu exekuce již proto, že žalobce listinami neosvědčil správnost svých tvrzení o hrozícím nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy. Dlužník, jenž žádá za odklad exekuce na základě některého z ustanovení § 42 čis. 1—8 ex. ř., nemusí zvláště osvědčovat, že by mu výkonem exekuce byla způsobena nenahraditelná neb alespoň těžce napravitelná škoda; stačí, když v návrhu na odklad exekuce tvrdí, že nebezpečí (§ 44 první odstavec ex. ř.) tu je, a je na soudu, by podle celého stavu věci spravedlivě uvážil, zda navrhovateli skutečně nebezpečí takové újmy hrozí (viz sb. n. s. čis. 1760). Žalobce takovéto skutečnosti v návrhu tvrdil a rekursní soud správně vyložil, že tu taková možnost ohrožení jest. Pokud stěžovatelka míní, že odklad exekuce neměl býti povolen, poněvadž jí hrozí, nebude-li výživné dále sráženo z pensijních požitků žalobcových, nebezpečí, že nedosáhne uspokojení svých vyživovacích nároků, jest uvést, že tvrzená újma z odkladu na straně vymáhající věřitelky mohla by býti jen důvodem, by povolení odkladu exekuce bylo učiněno závislým na zřízení jistoty dlužníkem, ale tohoto návrhu stěžovatelka neučinila. Ostatně není žalovaná jako vymáhající věřitelka odkladem exekuce, povolené zabavením a přikázáním k vybrání pensijních požitků žalobcových ani ohrožena v uspokojení své pohledávky na výživné, poněvadž exekuční úkony již provedené, tedy zabavení pensijních požitků, trvají při odkladu exekuce dále a zůstává stěžovatelce i pro budoucnost zachován majetkový základ, ze kterého dojde uspokojení.

Čís. 9028.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák.).

Osobami uvedenými na konci prvního odstavce § 4 zák. jsou, kdož použijí silostroje při výkonu své služby nebo příkazu.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, Rv II 778/28.)

Auto, náležející H-ovi a řízené V-em, sřítlo se do potoka, při čemž byl žalobce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti H-ovi a V-ovi opřel žalobce o to, že byl zaměstnancem V-ovým a že se účastnil jízdy z příkazu žalovaných. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok co do důvodu po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce opřel žalobu jednak o ustanovení zákona ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák. o ručení z provozování silostrojů, jednak o usta-

novení 30. hlavy obč. zák. Podle § 4 aut. zák. nevztahují se ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona na nároky na náhradu škody z poškození osob nebo věcí, které silostroj dopravuje, leč by se tak stalo za úplatu nebo v živnostenské dopravě osob nebo věcí nebo ve službách nebo k příkazu některé osoby k ručení zavázané. Že byl žalobce dopravován za úplatu, anebo, pokud jde o jeho osobu, při živnostenské dopravě, sám netvrdí, uplatňuje jen, že byl zaměstnancem žalovaného V-a a že se účastnil jízdy k příkazu žalovaných. Leč žalobce jest na omylu, míně, že každý zaměstnanec anebo zmocněnec již proto, že jím jest, jest oprávněn požadovati náhradu škody ve smyslu §§ 1, 2 aut. zák. Osobami v § 4 aut. zák. uvedenými jest rozuměti jen takové, jež při výkonu své služby nebo příkazu použijí silostroje. Jest proto zcela lhostejno, zda žalobce v dílně žalovaného V-a byl jinak zaměstnán, nebo byl dokonce jeho zřízencem, a nebylo proto v tomto směru třeba dalších důkazů. Rozhodným jest jediné, zda podnikl jízdu za účelem výkonu své služby nebo uděleného mu příkazu. Avšak tomu tak nebylo podle skutkových zjištění nižších soudů, jež nelze již v dovolacím řízení napadati. Naopak žalobce účastnil se jízdy podle těchto zjištění bez příkazu a z vlastní vůle. Na tom nic nemění okolnost, že mu v tom nebylo bráněno, že se pak o své újmě zase svezl zpět a že přesedl, třeba na vyzvání, z přijetího vozu do vozu předního. Nelze-li však použití ustanovení §§ 1 a 2 aut. zák., nebylo třeba, by žalovaní provedli některý z vyvíňovacích důkazů v § 2 aut. zák. uvedených, jmenovitě, by dokázali, že škodná událost nemůže býti dovozována ani z povahy silostroje ani ze zvláštního jeho způsobu, ze selhání nebo z nedostatku jeho činnosti, a mohou proto zůstatí nepovšimnuty vývody dovolání tohoto důkazu a doplnění znaleckého dobrozdání se týkající.

Čís. 9029.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Náhradní nárok proti oběma střetnutším se provozům jest odůvodněn jen, když žádný z nich nepodal vyvíňovacího důkazu po rozumu § 2 aut. zák. Důkaz, že událost byla zaviněním třetího, nelze, byla-li způsobena střetnutím se několika ručících provozů, vésti tím způsobem, že jeden z těchto provozů se dovolává zavinění provozu druhého. Za »třetí osobu« ve smyslu § 2 aut. zák. lze pokládati jen osobu, jež jinak než automobilovým provozem zavinila škodnou událost buď vůbec nebo z části.

(Rozh. ze dne 14. června 1929, R I 303/29.)

Povoz žalobcův byl poškozen při srážce automobilů Josefa N-a a Leontiny G-ové. Žalobce domáhal se náhrady škody na majitelích a řidičích obou automobilů. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu ohledně všech žalovaných společně a nedílně. **Důvody:** Podle ustanovení § 3 (4) o ručení automobilů ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. mohou osoby třetí, jež utrpěly